

heden på et tidligere tidspunkt i sagsforløbet, end det er forudsat efter de gældende regler i § 61 c, stk. 2. Efter Ekspertgruppens opfattelse forekommer en opretholdelse af bestemmelsen på denne baggrund ikke hensigtsmæssig. Ekspertgruppen finder ligeledes, at en opretholdelse medvirker til en uklar kompetencefordeling mellem tilsynsmyndighed og anklagemyndighed.

Ekspertgruppen har endvidere tillagt det betydning, at et yderligere led i behandlingen af en sag i sig selv kan føre til, at der ikke kan ske påtale på grund af f.eks. forældelse og berettigede forventninger i forbindelse med sagsbehandlingen hos tilsynsmyndigheden. Det bemærkes i den forbindelse, at tilsynsmyndighedens påtalebegæring skal være fremsat inden 6 måneder efter, at tilsynsmyndigheden har fået sådan kundskab om sagen, at tilsynsmyndigheden har tilstrækkeligt grundlag for at fremsætte påtalebegæring, jf. straffelovens § 96, stk. 1.

Ekspertgruppen finder på denne baggrund ikke grundlag for fortsat at opretholde påtalebestemmelsen og foreslår derfor, at bestemmelsen ophæves. Ekspertgruppen anfører i forlængelse heraf, at det ved ophævelsen af påtalebestemmelsen bør forudsættes, at anklagemyndigheden ved vurderingen af grundlaget for at rejse en sag har mulighed for at inddrage tilsynsmyndigheden og Indenrigs- og Sundhedsministeriet med henblik på beskrivelsen af, hvilke pligter der påhviler kommunalbestyrelsen og dens medlemmer.

Der henvises til betænkning nr. 1425/2002, side 89 – 94 og side 174 – 176.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet kan tilslutte sig Ekspertgruppens opfattelse af, at påtalebestemmelsen bør ophæves. Lovforslaget er affattet i overensstemmelse hermed, jf. *lovforslagets § 1, nr. 17*, og den foreslåede bestemmelse i lov om kommunernes styrelse § 61.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet finder det vigtigt at sikre, at der ikke er tvivl om kommunalbestyrelsesmedlemmernes rettigheder set i sammenhæng med princippet om forbuddet mod selvinkriminering i de sager, hvor anklage vedrørende grov pligttilsidesættelse kommer på tale. Spørgsmålet om, hvorvidt der skal rejses sigtelse mod et kommunalbestyrelsesmedlem for grov tilsidesættelse af de pligter, som den pågældendes hverv medfører, skal derfor efter ministeriets opfattelse i det hele afgøres af anklagemyndigheden under iagttagelse af de retssikkerhedsmæssige garantier, der i øvrigt gælder i forbindelse med anklagemyndighedens behandling af straffesager.

Det er endvidere efter Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse positivt, at der ved en ophævelse af

påtalebestemmelsen undgås forsinkende led i sagsbehandlingen, der efter omstændighederne kan være medvirkende til at anklage ikke kan rejses på grund af forældelse.

Herudover finder Indenrigs- og Sundhedsministeriet, at lovforslaget medvirker til en større klarhed i kompetencefordelingen mellem tilsynsmyndighed og anklagemyndighed. Det følger af forslaget, at det herefter er anklagemyndigheden, der har ansvaret for at tilvejebringe de fornødne oplysninger til brug for en vurdering af grundlaget for at rejse en sag. Anklagemyndigheden kan bl.a. tilvejebringe disse oplysninger ved i overensstemmelse med reglerne i forvaltningslovens kapitel 8 at begære de af tilsynsmyndigheden indhentede oplysninger herom videregivet til anklagemyndigheden. Anklagemyndigheden kan endvidere inddrage tilsynsmyndigheden med henblik på beskrivelsen af, hvilke pligter der påhviler kommunalbestyrelsen og dens medlemmer. Det påhviler imidlertid ikke som hidtil tilsynsmyndigheden at foretage en vurdering af, om grundlaget for at begære påtale er til stede.

6.6: Anerkendelsessøgsmål

Tilsynsmyndigheden kan *efter gældende ret* anlægge anerkendelsessøgsmål ved domstolene mod kommunalbestyrelsen, hvorved kommunalbestyrelsen tilpligtes at anerkende, at den har truffet en ulovlig beslutning.

Anlæggelse af sag ved domstolene forudsætter, at tilsynsmyndigheden har den fornødne retlige interesse i at anlægge den konkrete retssag.

Vestre Landsret fandt i en dom af 18. april 2000 (10. afd., B 1849/98), at tilsynsrådet ikke havde den fornødne retlige interesse i at få en konkret sag prøvet ved et anerkendelsessøgsmål. Tilsynsrådet havde under sagen oplyst, at der efter dets opfattelse ikke var tvivl om, at den sagsøgte kommune havde truffet en ulovlig afgørelse. Tilsynsrådet havde imidlertid ikke ønsket at gøre brug af adgangen til sanktioner, men i stedet ønsket spørgsmålet prøvet ved domstolene. Retten fandt i hvert fald under disse omstændigheder, at tilsynsrådet ikke havde den fornødne retlige interesse i at få sagen prøvet ved et anerkendelsessøgsmål.

Der henvises til beskrivelsen af gældende ret i betænkning nr. 1395/2000, side 187-188.

Klagereformudvalget har vedrørende tilsynsmyndighedernes mulighed for at anlægge anerkendelsessøgsmål bl.a. anført, at udvalget kan tilslutte sig, at der i sager, hvor der er det fornødne grundlag for at anvende sanktioner, ikke er behov for og derfor fortsat